

Отъ мили думи и сладка пѣсенъ, —
Грижна невѣста поразтушена,
Сълзи отрива, въ устни цѣлува +
Галена рожба първородена.

Благо усмихнатъ, старий ступанинъ
Тихомъ пристѣпи при коледари,
Отъ шаренъ поясъ вади кисия —
За пѣсенъ да се отплати съ дари. 72 11

Ала не иска самъ станеника
Дари да земе и се отмята. . .
Старъ баща нѣщо съсъ глава кивна,
Погледъ извърналъ, на къмъ момата.

Сѣтено прыпна тя та излѣзе,
Като изъ гнѣздо прѣпелка плаха,
А коледари момка напѣтий
Забиколиха и тѣй прияха:

Първа зареда

Птички пѣятъ, въ небо грѣй зорница,
Лудо-младо!
Съ зори пада утрenna росица,
Лудо-младо, —
Тебе още нѣма! 192

Мило любе за милувка чека,
Лудо-младо!